

holdet jo dette, at Ribe i høj Grad er bleven mishandlet af Forholdene og Omstændighederne. Det er noget, ingen her i Danmark kan gøre ved, kunne vi for saa vidt sige; men det kunne de ikke leve af i Ribe. Forholdet er det, at før Grænsen blev dragen i 1864, havde Ribe ca. 26,000 Mennesker i sit Opland; da vi saa fik Grænsen trukken i 1864, sank Ribes Opland ned til 8,000. Det var nu fra den sydlige Side. Men efter at det var sket ved Sydsiden, blev der ved Statshjælp anlagt en Havn ved Esbjerg. Esbjerg er jo en udmærket god og heldig Havn for hele Danmark og i Særdeleshed for Jylland, og derfor vil jeg indskyde en Bemærkning om, at der jo ikke er nogen Mening i at anlægge endnu en stor Udførselshavn paa Vestkysten foruden Esbjergs. Med de Forbindelsesmidler, vi have til Esbjerg, og med dem, vi kunne faa, have vi Udførselshavn nok i Esbjerg, saa det er udelukkende en Fiskerihavn eller Fiskerihavne, vi trænge til paa Vestkysten. Da Freden i 1864 ikke fik gjort det helt af med Ribe, kom Esbjerg og gjorde det yderligere af med Ribe, saaledes at Forholdene ere højt uheldige for denne By. Og der for ganske naturligt, at Beboerne i Ribe By, som paa den Maade stadig have haft Uheld, gentagne Gange ere komne til Regeringen med Anmodning om, at der maa blive taget Hensyn til Byen, saa den kunde faa en saadan Tilværelse, at den kunde eksistere, især fordi det er ved Statsforanstaltninger, at Ribe har lidt saa meget økonomisk. Det skal indrømmes, at Regeringen baade mundtligt og skriftligt har stillet sig meget velvilligt til Sagen. Nu da vi her skulle behandle disse Forhold, og da Kommissionen i sin Betænkning ogsaa har sagt, at der burde gøres noget for Ribe, vil man derfor vist ikke finde det underligt, at jeg som Repræsentant for Ribe nu tager Ordet og slaar til Lyd for den Del af Landet, jeg repræsenterer. Med Formandens Tilalelse vil jeg oplæse et Par Ord af en Skrivelse, som viser, hvor velvilligt Regeringen har stillet sig over for Ribe. Det er en Skrivelse fra Ministeriet til Ribe Stiftamt af 20de Juni 1880, hvori Ministeriet tydeligt og klart har slaaet fast, at der burde og maatte og skulde tages Hensyn til Ribe — det kunne vi jo ikke gøre ved at dele Penge ud til enkelte Mænd, det var der jo ingen Mening i, og det er jo saa længe siden at Freden blev sluttet, at de fleste af Beboerne fra den Tid ere døde, men der kunde være Mening i, om vi støttede Fiskeriet i den Egn — og det ærede

Medlem for Esbjerg udtalte for et Øjeblik siden, at Havnen ved Esbjerg allerede havde vist sig snart at være for lille — saaledes at vi derved baade gavned Fiskeriet og Befolkningen i det hele. Ministeriet siger altsaa i denne Skrivelse: „Ministeriet erkender tilfulde, at de Ulykker, der i Aaret 1864 ramte Landet, har berørt Ribe By i en særlig følelig Grad, og ligesom Staten allerede tidligere paa forskellig Maade har støttet Byen, saaledes er man fremdeles villig til at yde sin Medvirkning til Foranstaltninger, der maatte kunne lette det Tryk, hvorunder den endnu stedse lider som Følge af den stedfundne Formindskelse i dens Opland, og sætte denne gamle Stad, der har spillet en saa fremtrædende Rolle i vort Lands Historie, i Stand til at hævde sin Plads blandt Landets Købstæder og til at gaa en tilfredsstillende Udvikling i Møde.“ Ministeriet erklærer her, at det er fuldstændig villig til og ved given Lejlighed vil tage Hensyn til de Krav, der kunne stilles fra Ribe Bys Side for at faa noget gjort, for at denne gamle Stad kan opretholdes og bestaa. Og nu er Forholdene netop her, at efter sagkyndiges Overvejelser og efter hvad der er godkendt af Kommissionen, kan der for en Sum af 900,000 Kr. gøres noget saadant for Besejlingen af Ribe, at baade Fiskeriet og Handelen i højeste Grad kan have Gavn deraf. Forholdet er nemlig det, at alle grovere Varer, som kunne komme til Ribe, kunne nu kun faas med Jernbanen fra Hamborg eller fra Esbjerg, og det fordyrer i højeste Grad disse Varer, især da det er grovere Varer. Nu er Forholdet det, at der ikke er Indførselstold fra tysk Side, f. Eks. paa Foderstoffer, andre grovere Varer, Tømmer og slige Ting, og naar de kunne komme til Ribe ad Søvejen, saa vil man uagtet Toldgrænsen kunne handle dermed helt op i Sønderjylland, hvilket i højeste Grad vilde gavne Byen.

Naar der nu her er Tale om, at vi skulle til at begynde paa at realisere noget af den Plan, som Kommissionen af 1897 har fremlagt for os i sin Betænkning, saa er det naturligt, at alle vi Repræsentanter fra Vestkysten tale et Ord med og sige: Vi have ikke noget imod, at der bliver gjort noget for Skagen, og vi ere villige til at være med til at gøre noget for Skagen, men hvis vi grave 3 Mill. ned ved Skagen, saa faa vi ikke noget gjort langs Vestkysten, hverken det ene eller det andet Sted. Jeg vil derfor henstille til det eventuelle Udvalg, at det, naar det skal til at